

stíhání může prý býti vzhledem k ustanovení § 11 tr. zák. jen to, co obžalovaný skutečně pronesl. Větné torso, jehož pronesení rozsudek zjišťuje, je prý však zcela nezávažné, ano vše záleží na tom, jak měla býti ona věta dokončena. Stížnost neprovádí uplatňovaný zmatek způsobem odpovídajícím zákonu (§ 288, odst. 2 čís. 3 tr. ř.). Nedbá dalších skutkových zjištění rozsudku, z nichž jí bylo při správném provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti vycházeti, skutkového zjištění, že výrok Leninův je tak znám, že jeho smysl byl patrný již ze slov obžalovaným pronesených, že bylo již ze slov obžalovaným pronesených patrné, že obžalovaný vybízel dělnickou mládež, by, bude-li povolána ke službě vojenské, použila v příhodném okamžiku zbraní proti svým »vykořisťovatelům« (zaměstnavatelům), a skutkového zjištění, že obžalovaný měl úmysl vyzvati dělnickou mládež, by, bude-li povolána do zbraně (ke službě vojenské), v případě vypuknutí války nebojovala proti nepřátelům republiky, nýbrž obrátila zbraně proti těm, kdo jí nařizují použití zbraní proti nepřátelům. I výrok nedokončený zakládá skutkovou podstatu dokončeného trestného činu, je-li smysl výroku patrný již z pronesených slov, tvoří-li pronesený výrok svým obsahem objektivní skutkovou podstatu určitého trestného činu a jsou-li tu i náležitosti subjektivní skutkové podstaty tohoto trestného činu.

Čís. 3973.

Při zločinu podle § 87 (85 c) tr. zák. lze přičítati okolnost, že s činem pachatelovým bylo spojeno velké nebezpečí, jako přitěžující okolnost (§ 43 tr. zák.) jen, šlo-li o nebezpečí, přesahující co do rozsahu nebo co do hrozivosti náležitosti nebezpečí jako skutkového znaku oněch zločinů.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Zm I 789/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. září 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle §§ 87 a 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z výše trestu a trest prvním soudem obžalovanému uložený snížil použitím § 54 tr. zák. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Odvolání obžalovaného z výroku o trestu jest důvodným. Nalézací soud uložil obžalovanému trest v mezích zákonné trestní sazby první věty § 88 tr. zák., uznáv, že tu není podkladu pro použití § 54 tr. zák., poněvadž obžalovanému sice polehčuje, že jednal v prudkém hnutí mysli a že se k činu doznal, naproti tomu mu však přitěžuje, že spáchal dva zločiny různého druhu a že s jeho činem bylo spojeno velké nebezpečí,

takže tu prý není převahy okolností polehčujících. Než okolnost, že s činem obžalovaného bylo spojeno nebezpečí, je skutkovou náležitostí i zločinu podle § 87 tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným, i zločinu podle § 85 c) tr. zák., jímž měl býti obžalovaný správně uznán vinným, a bylo by proto lze, přičítati tuto okolnost jako okolnost přitěžující jen, kdyby šlo o nebezpečí, přesahující co do rozsahu nebo co do hrozivosti náležitosti nebezpečí jako skutkového znaku uvedených zločinů. Zrušovací soud hledě k jednání obžalovaného jakož i k následkům, jež jednáním tím nastaly nebo nastati mohly, neshledal, že nebezpečí, činem obžalovaného vyvolané, dosahovalo rázu při výměře trestu zvlášť na váhu padajícího, a jest proto přisvědčiti odvolání, že není podkladu pro názor nalézacího soudu, že s činem obžalovaného bylo spojeno takové nebezpečí, k němuž jest podle § 43 tr. zák. přihlížeti jako k okolnosti přitěžující. Podle toho obžalovanému přitěžuje jen souběh dvou různých zločinů, naproti tomu mu však polehčuje, že jednal v prudkém hnutí mysli a že se k činu doznal. Jde tedy o převahu okolností polehčujících a to takových, z nichž lze důvodně očekávati, že se obžalovaný polepší, a jež proto odůvodňují použití § 54 tr. zák.

Čís. 3974.

Užívání slova chráněného pro jiného jako známka na účtech není o sobě porušením práva známkového.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Zm I 581/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 12. června 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud zmateční stížnost vytýká jako vnitřní rozpor rozsudku, že ve čtvrtém odstavci zjišťuje, že obžalovaný zasílal až do 22. srpna 1927 účty s označením zboží Myriam, kdežto hned v následujícím odstavci rozsudek v rozporu s tímto zjištěním praví, že tyto účty nebyly zasílány úmyslně, nýbrž bez vědomí obžalovaného a jen nedopatřením, — a pokud uplatňuje dále věcně výtku neúplnosti rozsudku, vytýkajíc nalézacímu soudu, že si nepovšiml jednak protokolované výpovědi obžalovaného, že podepisoval účty, které byly zasílány jeho zákazníkům, a že také uznává účty, na nichž je podepsán, — jednak té okolnosti, že slova, jimiž byla na některých účtech (zmateční stížnost poukazuje zejména k příloze přečteného dopisu B-ova a dopisu Ř-ova) fakturována cena za dodané zboží Myriam, nejsou předtištěna, nýbrž psána strojem, a to patrně v době vydání účtů, — takže prý předpoklad rozsudku o ne-